

CZYNNIKI WARUNKUJĄCE PRAWIDŁOWĄ WSPÓŁPRACĘ RODZICÓW I NAUCZYCIELI.

W ostatnim czasie nastąpiło znaczne poszerzenie celu i obszaru współpracy na płaszczyźnie nauczyciel – rodzic. Poczucie wspólnego celu doprowadza do bliskiej współpracy i większego zaangażowania. Nauczyciele i rodzice przekonują się, że przedszkole jest organizacją, którą wspólnie tworzą pracownicy, wychowankowie i ich rodziny. Wzrasta otwartość i zaufanie środowisk oraz umiejętność prowadzenia dyskusji społecznych. Nauczyciele dostrzegają cztery wymiary współpracy z rodzicami:

- wymiar informacyjny
- wymiar osobowościowy
- wymiar społeczno-wspólnotowy
- wymiar działaniowo-wspomagający

Nauczyciele organizując współpracę z rodzicami, zwracają dużą uwagę na diagnozę potrzeb i preferencje rodziców, na skrupulatne zaplanowanie działań i wyznaczenie osób odpowiedzialnych za realizację poszczególnych zadań, na jakość zamierzeń i ewaluację oraz korekturę działań. Jeżeli przedszkole silnie stymuluje rodziców do uczestnictwa w tworzeniu planu pracy, wykorzystuje ich rozwiązania, a próbuje projekty, to ich aktywność wzrasta.

Należy dążyć, aby rodzina wychowanka była współpartnerem, kreatorem w edukacji. Przedszkole powinno być postrzegane przez dzieci, rodziców oraz nauczycieli jako jedna wspólnota. Charakter relacji przedszkola i rodziny powinien być partnersko-inspirujący. Cechą charakterystyczną takich zależności powinna być dwukierunkowość inicjowania działań tj. od placówki do rodziny i odwrotnie. Należy podkreślić, że coraz częściej przedszkole postrzegane jest jako instytucja o demokratycznej strukturze, ściśle współpracującą z rodziną.

Dobrze zorganizowana współpraca z rodzicami przynosi korzyści każdej placówce oświatowej. Przedszkole w nowych warunkach gospodarczych zmieniło swoją rolę. Coraz częściej trafiają do niego dzieci których rodzice mają świadomość wychowawczo-dydaktycznej roli przedszkola. Dostrzegają w przedszkolu możliwość nabywania przez dziecko nowych doświadczeń i wiadomości. Nie można wyobrazić sobie przedszkola, które realizując zadania wychowawczo-dydaktyczne czyni to bez porozumienia z rodzicami. Nauczycielki coraz częściej dostrzegają w rodzicach nie tylko petentów korzystających z usług przedszkola, lecz także równorzędnych partnerów we współdziałaniu w procesie wychowawczym.

Rodzice mogą być aktywnym ogniwem w pracy placówki tylko wszystko zależy od nauczycieli, czy potrafią włączyć rodziców w całość działań przedszkola, uwzględniać ich potrzeby sugestie, zaspokoić oczekiwania. Ogromna rola spoczywa na nauczycielu-wychowawcy który musi posiadać umiejętności interpersonalne, a przede wszystkim efektywnego komunikowania się. Kontakty z rodzicami przynoszą efekt, jeśli są oparte na zaufaniu, otwartości, szczerości, podmiotowym traktowaniu, gotowości do zmian.

Rodzice i nauczyciele we wzajemnych kontaktach powinni być sprzymierzeńcami, bowiem tylko wówczas będzie możliwe stworzenie właściwego klimatu wychowawczego. Należy dążyć do tego aby rodzic nie siedział z „boku” w różnych sytuacjach przedszkolnych, ale aktywnie w nich uczestniczył. Prowadzenie rozmów z rodzicami wymaga dużego taktu i wiedzy pedagogicznej ze strony nauczycielki, gdyż w przeciwnym razie nie zyska sobie ich zaufania. Rodzice tylko wtedy będą respektować jej wskazania, gdy wykaże się dobrą znajomością wychowanka i serdecznym, życzliwym zainteresowaniem nimi. Niezależnie od inicjatywy rodziców każdy nauczyciel musi zabiegać o kontakt z nimi dla dobra dziecka, chociaż niekiedy nie jest to łatwe, bo niektórzy rodzice o ten kontakt po prostu nie zabiegają albo go wręcz unikają.

Ważne w rozmowie jest jej uważne słuchanie, oraz odpowiedni sposób zadawania pytań uważne i cierpliwe wysłuchanie swego rozmówcy jest niezbędnym warunkiem poprawnie przebiegającej rozmowy i stanowi syntezę pozostałych wymagań stawianych w rozmowie.

Rozpoczynając rozmowę powinno się zadbać o wytworzenie klimatu zaufania, przekonanie, że jest się przyjacielem ich i ich dzieci. Przekonanie to nie da się wytworzyć drogą werbalnych zapewnień, lecz wykazaniem zainteresowania ich kłopotami i chęcią okazania pomocy, słowem całą humanistyczną postawą. Aktywne słuchanie wymaga od nauczyciela podążania za słowami rodzica i podejmowania próby znalezienia właściwej dla niego interpretacji znaczeń. Podczas aktywnego słuchania wychowawca powinien wyrazić swoje zainteresowanie poprzez kontakt wzrokowy i empatyczne reagowanie, a także okazanie zrozumienia. Pamiętać należy także o nienaruszeniu sfery osobistej rodzica, a więc pozostaniu w tak zwanej strefie neutralnej.

Kontakt nauczycieli z rodzicami wpływa na ujednoczenie wspólnych oczekiwań, a zaangażowanie rodziców w życie placówki nie tylko łączy ich z przedszkolem, ale i także ze sobą. Bowiem siła tkwi zawsze w zespole oraz spójności oddziaływań wychowawczych. Należy podkreślić, że im większa zgodność systemów wychowawczych tym bardziej spójny i tym lepszy będzie rozwój dziecka, a przecież w tym tkwi sedno współpracy: celem pożądanym jest oczywiście dobro dziecka.